

عنوان مقاله:

فهم و تبیین برهم کنش ابعاد اجتماعی- ارتباطی برنامه ریزی شهری و معیارهای کلیدی توسعه پایدار

محل انتشار:

فصلنامه محیط شناسی، دوره 49، شماره 4 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

محسن اسمعیلی - دانشکده شهرسازی، دانشگاه تهران، تهران، ایران.

آیلین شیدایی - گروه برنامه ریزی شهری و منطقه ای، دانشکده هنر و معماری، دانشگاه تربیت مدرس، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

ابعاد اجتماعی و ارتباطی از دهه ۷۰ و به ویژه دهه ۹۰ میلادی به عنوان ارکان اصلی رهیافت های نوین برنامه ریزی شهری مورد تاکید قرار گرفته است. ضرورت توجه به مولفه های اجتماعی و ارتباطی در برنامه ریزی شهری با مطرح شدن مباحث توسعه پایدار اهمیت دوچندان یافته است. دلیل این امر این است که در متون متاخر پایداری، مسئولیت پذیری، تعامل و آگاهی اجتماعی از زیرساخت های اصلی توسعه پایدار شهری به حساب می آید. با این حال علی رغم تاکید بر ضرورت پیوند رویکردهای اجتماعی و ارتباطی برنامه ریزی با مولفه های توسعه پایدار شهری، توجه چندانی به چگونگی پیوند میان این دو جنبه در پژوهش های برنامه-ریزی صورت نگرفته است. پرسش اصلی در مقاله پیش رو این است که ابعاد اجتماعی مستتر در رهیافت های جدید برنامه ریزی چیست و چه ارتباطی میان این ابعاد و معیارهای توسعه پایدار می توان برقرار نمود. در راستای پاسخ به این سوال، ابتدا مبانی رهیافت های جدید برنامه ریزی به اختصار جمع آوری شده و سپس با استفاده از روش تحلیل محتوای کیفی به فهم ابعاد اجتماعی و ارتباطی این رهیافت ها پرداخته شده است. در گام بعدی، تحلیل محتوا و کدگذاری مولفه های کلیدی نظریات و دستورالعمل های توسعه پایدار انجام شده است. در گام پایانی تحلیل، تبیین رابطه مفهومی و برهم کنش میان نتایج حاصل از گام های پیشین با استفاده از روش فراترکیب کیفی استنتاج شده است. یافته های پژوهش نشان می دهد که الگوها و نظریات روبه ای برنامه ریزی شامل رهیافت های ارتباطی، مشارکتی و عمل گرایی، از ظرفیت مطلوبی برای تحقق معیارهای توسعه پایدار به عنوان محتوا و هدف نهایی توسعه در برنامه ریزی شهری برخوردارند

کلمات کلیدی:

برنامه ریزی شهری، توسعه پایدار، رهیافت های ارتباطی، تحلیل محتوای کیفی، فراترکیب کیفی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1918812>

